

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl soudcem zpravodajem Ludvíkem Davidem v právní věci stěžovatelky **Vodovody a kanalizace Pardubice, a. s.**, se sídlem Teplého 2014, Pardubice – Zelené Předměstí, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem LL.M., Ph.D., advokátem, Advokátní kancelář se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2015 č. j. 5 As 147/2014-53 takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

1. Stěžovatelka napadá ústavní stížností doručenou Ústavnímu soudu dne 24. 11. 2015 shora označené rozhodnutí obecného soudu s tím, že jím bylo porušeno zejména právo stěžovatelky na spravedlivý proces garantované v ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dále právo na vlastnictví (čl. 11 Listiny), právo na rovnost zacházení (čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny), či právo na ochranu před zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). Stěžovatelka v prvé řadě obhájí přípustnost podané stížnosti a dále brojí jak proti postupu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který vůči stěžovatelce ve správním řízení postupoval zcela nepředvídatelným, rozporuplným a stěžejí interpretovatelným způsobem, tak i proti postupu správních soudů, které se postup správního orgánu pokusily zhojit. Tyto své námitky v dalším textu stížnosti dále rozvádí.
2. Nejvyšší správní soud napadeným rozsudkem zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2014 č. j. 31 Af 131/2012-218 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Předmětem řízení před obecnými soudy je přitom spor o to, zda ve věci bylo zahájeno řízení z moci úřední či na návrh podle zákona o veřejných zakázkách – přezkum úkonů stěžovatelky coby zadavatele veřejné zakázky.

3. Ústavní soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny předpoklady meritorního projednání ústavní stížnosti [§ 42 odst. 1 a 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“)], přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.
4. Podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).
5. Ústavní soud konstantně vychází z toho, že pojmovým znakem procesního institutu ústavní stížnosti je její subsidiarita, jež se po formální stránce projevuje v požadavku předchozího vyčerpání všech procesních prostředků, které zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu). Z výše uvedeného vyplývá, že stanoví-li právní předpis, že v určité procesní situaci je k rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob příslušný konkrétní orgán veřejné moci, nemůže Ústavní soud do jeho postavení zasáhnout tím, že by ve věci sám rozhodl dříve než tento orgán. Princip právního státu takové souběžné rozhodování obecně nepřipouští [k výjimkám srov. § 75 odst. 2 písm. b) zákona o Ústavním soudu]. Úkolem Ústavního soudu není měnit či napravovat případná, ať již tvrzená, či skutečná pochybení obecných soudů v dosud neskončeném řízení, nýbrž je zásadně povolán, z hledisek souhrmných, po pravomocném skončení věci, k posouzení, zda řízení jako celek a jeho výsledek ob stojí v rovině ústavněprávní.
6. Ústavní soud opakovaně ve své rozhodovací praxi konstatoval, že je v rámci řízení o ústavní stížnosti oprávněn rozhodovat toliko o rozhodnutích pravomocných, a to zjevně nikoli jen ve smyslu formálním, nýbrž i potud, že se musí jednat o rozhodnutí „konečná“. Opakovaně jako nepřipustné proto Ústavní soud odmítl ústavní stížnost v případech, kdy existovalo pravomocné rozhodnutí soudu, jímž však nebyla věc ukončena, nýbrž byla vrácena soudu či jinému státnímu orgánu k dalšímu řízení [srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2006 sp. zn. IV. ÚS 125/06 (U 4/40 SbNU 781), ze dne 23. 5. 2013 sp. zn. III. ÚS 1492/13 či ze dne 29. 7. 2014 sp. zn. I. ÚS 2396/14]. Závěr o nepřipustnosti ústavní stížnosti se přitom podle ustálené judikatury Ústavního soudu uplatní i tehdy, je-li orgán, který má ve věci opětovně rozhodnout, vázán právním názorem vysloveným v napadeném rozhodnutí.
7. V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Řízení tedy nebylo dosud pravomocně skončeno a z uvedeného plyne, že věc se nyní nachází ve stadiu řízení před Krajským soudem v Brně. Na této skutečnosti nic nemění ani agumentace stěžovatelky, která se snaží připustnost jí podané stížnosti obhájit též s poukazem na „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky“, avšak bez toho, aby jej dále konkretizovala. Takový přesah však Ústavní soud v projednávané věci neshledal. S ohledem na tuto skutečnost nutno označit ústavní stížnost za podanou předčasně, resp. za nepřipustnou ve smyslu § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu.
8. Z tohoto důvodu Ústavnímu soudu nezbylo, než předmětnou ústavní stížnost jako nepřipustný návrh mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu odmítnout.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. února 2016

Ludvík David, v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení: Ivana Šmerdová